

РЕШЕНИЕ

№ 1756

гр. София, 14.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 13.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **9916** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед №РД-18-235/3.09.2012г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол”, на основание чл.57а, ал.1, т.1, предл. първо, ал.3 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56, ал.2 от ЗУТ във връзка с чл.80 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община и правомощията по ЗУТ, предоставени му със Заповед № РД 09-178 от 19.03.2012г. на Кмета на Столична община, с която е наредено на жалбоподателя да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: ”Поставени маси за консумация на открито към съществуваща сграда-ресторант”, находящ се в [населено място], район Т. в УПИ ХІ -155 кв.31, м. „И. В.” с административен адрес [улица].

Релевираните основания са за материална незаконосъобразност и неправилност на издадения акт по съображения, че не е налице „преместваем обект” по см. на чл.56 от ЗУТ. Процесните маси за консумация на открито били част от заведението и не представлявали „самостоятелен обект” по см. на чл.56 ЗУТ и пар.5, т.39 от ЗУТ. В случая и по арг. от чл.28 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община не е налице извършване на самостоятелна търговска дейност от масите, независимо от дейността на стационарния обект- ресторанта. Касаело се за разлика между „маси за консумация на открито към стационарен търговски обект ” и „маси за извършване на търговска

дейност на открито". Моли да се отмени обжалвания акт. Претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител в приложеното с административната преписка становище и в с.з. оспорва аргументирано основателността на жалбата.

Заинтересованата страна В. И. Л. в писмено становище и в с.з. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на обжалваната в настоящото производство заповед е започнало със съставянето от служители на район "Т.-Столична община на Констативен акт /КА/ №94-В-207/11.07.2012г., за извършена проверка на обект, намиращ се в [населено място], район Т. в УПИ XI -155 кв.31, м. „И. В.” с административен адрес [улица]. Обектът представлява маси за консумация на открито към съществуваща сграда "ресторант" разположени в имот частна собственост - УПИ XI-155, кв.31, м."И. В.", в двора на [улица] между съществуваща сграда и северна странична регулационна линия с УПИ X.-156. Установено е , че имотът е собственост на Н. Д., съгласно Протокол от 20.09.1986г. на СРС, Н..акт № 64, том LIXXII, дело № 24511/1994г. и Н..акт № 137, том L., дело № 15592/1994г. Дворът се използва за лятна градина към съществуващата сграда - ресторант. При извършената проверка е констатирано, че за разполагането на преместваемия обект не е издадено разрешение за поставяне от правоимащия административен орган, съгласно чл.56, ал.2. във връзка с ал.1 на чл.56 от ЗУТ.

Констативният акт е съобщен по реда на § 4 от ДР на ЗУТ, видно от съобщение № 94-В-207/11.07.2012г. и служебни бележки 94-В-207/11.07.2012г., като в законоустановения в чл.57а ал.2 ЗУТ /три/ дневен срок е постъпило възражение от Н. В. Д., управител на [фирма] с вх.№ 94-В-207/13.07.2012г., което е оставено без уважение.

Въз основа на съставения КА и останалите събрани в административното производство писмени доказателства е била издадена оспорената пред съда заповед.

При така приетото за установено от фактическа страна, от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред от лице, което е легитимирано да го оспори в качеството на собственик на процесния обект и адресат на заповедта, засегнат неблагоприятно от нея, в преклузивният 14-дневен срок по чл.215, ал.4 ЗУТ.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от чл.57а, ал.3 от ЗУТ и Заповед РД-09-178/19.03.2012г., т. II, т. 2 на кмета на СО, с която и в съответствие с изрично установената от §1, ал.3 от ДР на ЗУТ възможност, е делегирал правомощията си за издаване на заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗУТ на директора на Дирекция"Общински строителен контрол", тоест оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му с цитираната заповед правомощия.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на

административен акт-чл.59,ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания, както и при спазване на административно-производствените правила: Заповедта е издадена въз основа на КА, в съответствие с изискванията на чл.57а, ал.2 от ЗУТ, връчен на собственика на процесния обект. Актът е мотивиран като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Обстоятелството, че не е спазен 7 дневния срок за издаване на заповедта по чл. 57а ал. 3 от ЗУТ считано от връчване на констативния акт съдът счита, че не е съществено процесуално нарушение, тъй като срока не е преклузивен и издаване на заповед след този срок не я прави незаконосъобразна на това основание. Съдът прави извод, че не се констатира допуснато нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на оспорения акт, което да е от категорията на съществениите.

В конкретната хипотеза между страните не се спори, че няма издадено разрешение за поставяне (РП). Спорът се свежда до тълкуване на правната норма на чл.56, ал.1 от ЗУТ, а именно дали „поставените маси за консумация на открито към съществуващата сграда ресторант” попадат в обхвата ѝ, за който обект се изисква разрешение за поставяне. Редът за издаване на РП, съгл.56, ал.2 ЗУТ се регламентира с Наредба на Общинския съвет за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община. Преместваемите обекти и елементите за градско обзавеждане са уредени в раздел IX на глава трета от ЗУТ, като са изброени в чл. 56, ал. 1 от ЗУТ. Такива са преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други). Разпоредбата не сочи изчерпателно обектите, които могат да бъдат поставяни в имотите по реда на чл. 56 от ЗУТ, но очертава основните им характеристики и белези на които същите следва да отговарят, предвид целите за които се поставят. (В. Р № 11417 ОТ 05.10.2009 Г. ПО АДМ. Д. № 2308/2009 Г., II ОТД. НА ВАС). Цитираната наредба въз основа на установената в чл.56 ал.2 ЗУТ законова делегация урежда подробно условията и реда за поставяне, регистриране и премахване на преместваеми обекти, като чл.5,ал.2 във връзка с Приложение № 1 определя видовете преместваеми обекти, между които и в т.6 от Приложение № 1 са посочени „маси за консумация на открито, предназначени за разполагане към заведения за хранене с траен или временен статут”. При това положение, съдът прави извод, че процесният обект безспорно се включва в обхвата на разпоредбата на чл.56 ал.1 от ЗУТ за който се изисква разрешение за поставяне. Маси за консумация на открито, предназначени за разполагане към заведения за хранене с траен или временен статут изрично са изброени в класификацията на преместваемите обекти в Приложение № 1, към чл.5, ал.2 от НПОРИМДЕРДТСО в т.6. Посочените в жалбата доводи свързани с приложението на чл.28 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община, не променят изводите на съда, че за процесния обект се изисква разрешение за поставяне. Цитираната НРУИТДТСО урежда друг вид отношения, а именно реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (СО) с цел осигуряване защита на потребителите и условия за лоялна конкуренция, както и опазване на обществения ред и спокойствието на гражданите.(чл.1) и в процесният случай е неотносима към разрешаване на правния спор. Предвид, че обектът безспорно попада в хипотезата на

чл. 56, ал. 1 от ЗУТ вр. с чл.5, ал.2 и т.6 от Приложение № 1 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, е необходимо разрешение за поставяне, като няма спор по делото, че такова жалбоподателя не притежава. С оглед изложеното, съдът намира, че представените по делото доказателства кореспондират с констатациите, изложени в констативния акт и с посочените основания по обжалваната заповед, че преместваемият обект е поставен без съответното разрешение, издадено по предвидения в Наредбата по чл. 56 от ЗУТ ред. След като същият е разположен без разрешение административният орган правилно и законосъобразно е издал заповед за премахването му. Изискването за разрешение важи и при поставяне на преместваеми обекти и върху собствен имот. Характеристиката на обекта като преместваем и липсата на разрешение за поставяне са основание за административния орган да издаде заповед със съдържание като оспорената, която да предизвика като правна последица премахването на преместваемия обект.

С оглед на изложеното и поради липсата установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намира жалбата за неоснователна.

Относно разноските:

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.8 и чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, искането на пълномощника на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата в размер на 150 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Съгласно чл.215, ал.7 ЗУТ, решенията на първоинстанционния съд по жалби или протести срещу индивидуални административни актове по този закон са окончателни с изключение на изрично посочените, между които не попада оспореният в настоящото производство. Решението по делото не е сред посочените по-горе изключения, поради което е окончателно и не подлежи на обжалване.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Заповед №РД-18-235/3.09.2012г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол”, на основание чл.57а, ал.1, т.1, предл. първо, ал.3 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56, ал.2 от ЗУТ във връзка с чл.80 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община и правомощията по ЗУТ, предоставени му със Заповед № РД 09-178 от 19.03.2012г. на Кмета на Столична община, с която е наредено на жалбоподателя да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: ”Поставени маси за консумация на открито към съществуваща сграда-ресторант”, находящ се в [населено място], район Т. в УПИ XI -155 кв.31, м. „И. В.” с административен адрес [улица].

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Столична община, Дирекция „Общински

строителен контрол” сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита на ответника, осъществена от юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 215, ал.7 от ЗУТ и не подлежи на касационно обжалване.

Препис да се връчи на страните на осн. чл.138 АПК .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: